

בבית המשפט העליון

ע"א 8619/15 - א'

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקש: פלוני

נגד

המשיב: פקיד שומה אשקלון

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתיק ע"מ 26256-03-10 שניתן ביום 19.10.2015 על ידי כב' השופטת רחל ברקאי

בשם המבקש: עו"ד אלמוג יצחק

בשם המשיב: עו"ד טליה נעים

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' השופטת ר' ברקאי) בגדרו התקבל בחלקו ערעור המבקש על שומות מס שהוצאו לו לפי מיטב השפיטה. לטענת המבקש, בעקבות פסק דינו של בית משפט קמא הוצאו לו שומות מס חדשות, שעל פיהן הוא נדרש לשלם 1,200,000 ש"ח "ובשקלול כל התשלומים הנלווים סכום זה מגיע לכ- 1,500,000 ש"ח".

רקע וטענות הצדדים

1. במוקד המחלוקת שבין הצדדים מצויים ספרים ודוחות מס של מספרה שבבעלות המבקש. בבית משפט קמא נדונו השגות המבקש ביחס להחלטותיו של המשיב בעניינים הבאים:

(א) פטילת ספרים לשנים 2007-2008: החלטה זו של המשיב נבעה מכך שהמבקש לא ערך הפרדה בין התקבולים שהתקבלו במספרה בעבור שירותי ספרות לבין אלה שהתקבלו בעבור מכירת חומרים. ערעורו של המבקש בעניין זה נדחה, בין היתר, מן הטעם שספריו של המבקש לשנים 2004-2006 נפסלו מאותה הסיבה, ואף על פי כן המבקש לא תיקן דרכיו והמשיך לפעול בניגוד להנחיותיו של המשיב בעניין זה.

(ב) תוספת הכנסה לשנים 2004-2006, ו- 2007-2008: בשנים אלה דיווח המבקש על אחוז צריכת חומר למתן שירותי ספרות בשיעור הגבוה באופן משמעותי מהמקובל בענף. בדיקה שערך המשיב בנתוני המספרה הובילה אותו למסקנה כי אחוז צריכת החומר עומד על 9.1 אחוזים (לעומת ממוצע של 36-33 אחוזים עליהם דיווח המבקש בספריו). בית משפט קמא קיבל חלקית את ערעורו של המבקש בעניין זה והעמיד את שיעור צריכת החומר במספרה לשנים הרלבנטיות על 17 אחוזים. בית המשפט קיבל את התחשיבים שערך המשיב והכלכלן מטעמו, אך סבר כי במקרה דנא יש להתחשב בתדריך מטעם המשיב עצמו לפיו תחום זה, של אחוז צריכת חומר, נתון לסטייה של 10 אחוזים לכל צד. בעניין זה טען המבקש גם נגד תקינות הליך הבדיקה וההשגה, אך בית המשפט דחה את טענתו בקבעו, בין היתר, כי מדובר בהרחבת חזית אסורה.

(ג) הפרשי הון בין השנים 2004-2008: המשיב הוציא למבקש שומה חלופית בגין הפרשי הון שנמצאו בין השנים 2004-2006 לבין השנים 2007-2008. בית משפט קמא סבר כי על פני הדברים מתייתר הצורך לדון בהשגות המבקש בעניין זה מאחר שממילא נדרש המשיב להוציא למבקש שומות חדשות נוכח מסקנותיו בעניין תוספות ההכנסה לשנים אלה (כפי שפורטו לעיל). עם זאת, בית משפט קמא ראה לנכון להבהיר כי יש לקבל את טענות המבקש "כי לא התקיים דיון ענייני ומעשי בהפרשי ההון הנטענים" ועל כן, ככל שיידרש, המשיב יקיים בדיקה ודיון חוזר בעניין זה.

2. המבקש הגיש ערעור על פסק דינו של בית משפט קמא ובצדו בקשה לעיכוב ביצוע. הבקשה מפרטת בעיקר את טענות המבקש לעניין מאזן הנוחות, ובכל הנוגע לסיכויי הערעור מפנה המבקש ל'הודעת הערעור המפורטת' מטעמו. ביחס למאזן הנוחות טוען המבקש, כי המשיב השתהה בהגשת סיכומיו לבית משפט קמא, וגם פסק דינו של בית משפט קמא ניתן בעיכוב משמעותי. משכך, טוען המבקש, יש קושי לטעון לבהילות או דחיפות בביצוע פסק הדין. עוד טוען המבקש, כי מצבו הכלכלי אינו מאפשר לו לעמוד בתשלום שומת המס ומשמעות דחיית בקשתו היא "שהמבקש יאלץ לסגור את העסק, הוא ואשתו יאבדו את מקור פרנסתם היחיד ואפילו לבקש פשיטת רגל". המבקש מסביר כי ברשותו שני נכסים - בית מגוריו והמספרה, ואם יאלץ לממשם

כדי לממן את שומת המס, ייגרם לו ולמשפחתו נזק בלתי הפיך. בעניין זה מפנה המבקש גם למצבם של שניים מילדיו.

3. המשיב טוען כי דין הבקשה להידחות. לטענת המשיב, טענות המבקש ביחס לנזק שייגרם לו אם תדחה בקשתו נטענו בעלמא, בלי שנתמכו בתצהיר או בתשתית ראייתית אחרת. לטענת המשיב, המבקש הציג תמונה חלקית ביותר של מצבו הכלכלי, מצבת נכסיו והכנסותיו וכלל לא הסביר מדוע לא יוכל להיעזר בהלוואה לצורך תשלום שומת המס. המשיב מדגיש, כי המבקש ודאי לא יתקשה להיפרע ממנו ככל שערעורו יתקבל, וגם במוכן זה לא יגרם לו נזק בלתי הפיך אם בקשתו תדחה. לבסוף טוען המשיב בענין זה, כי לא ברורה טענתו של המשיב ביחס ל"תשלומים הנלווים" לשומת המס המעמידים את חובו על 1,500,000 ש"ח במקום 1,200,000 ש"ח. באשר לסיכויי הערעור נטען, כי אלה אינם גבוהים מאחר שהם מופנים בעיקר כלפי ממצאי עובדה ומהימנות שבהם ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב.

דיון והכרעה

4. לאחר העיון באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. אינני סבור כי המבקש עמד בנטל להוכיח כי בעניינו מתקיימים התנאים למתן עיכוב ביצוע.

תחילה לשיקול מאזן הנוחות, שעליו ביסס המבקש את עיקר בקשתו. אין לכחד כי סכום של 1,200,000 ש"ח הוא סכום משמעותי לאדם מן היישוב, קל וחומר כאשר, לדידו, מדובר בהוצאה בלתי צפויה שאליה הוא לא נערך (אם כי ניתן לחלוק על כך שהרי המבקש ידע על פסילת ספריו). עם זאת, לא די בכך כדי להיעתר לבקשה. בנסיבות, היה על המבקש להניח תשתית, ולו מינימאלית, לכך שתשלום המס יגרום לו לנזק בלתי הפיך, וזאת לא נעשה. המבקש צירף לבקשתו תדפיסי חשבון בנק, אך כלל לא הוסבר מה ניתן ללמוד מהם על מצבו הכלכלי של המבקש ושל משפחתו, על הכנסתו מהמספרה שבבעלותו ועל אפשרותו להיעזר בהלוואה, תוך העמדת נכסים שבבעלותו כבטחון, על מנת לשלם את חובו לרשויות המס. תחת זאת, המבקש מבקש שנקבל את טענתו כי משמעות תשלום חובו לרשויות המס היא - בהכרח - סגירת העסק שבבעלותו, אובדן מקור פרנסה ולבסוף פשיטת רגל, אך, כאמור, אין מקום לקבל טענה זו שלא נתמכה בכל תשתית ראייתית ובהתחשב באמור בתשובתו של המשיב. בנסיבות אלה, אינני סבור כי עלה בידי המבקש להוכיח כי מאזן הנוחות מטה את הכף לעבר קבלת הבקשה.

בחינת סיכויי הערעור אינה מובילים למסקנה שונה. בגדרי הבחינה הלכאורית הנדרשת בשלב זה, לא השתכנעתי כי סיכויי הערעור טובים באופן שיש בהם כדי להצדיק את קבלת הבקשה לעיכוב ביצוע, בהתחשב בכך שמדובר בחיוב כספי שככלל אין מעכבים ביצועו. חלק מהשגותיו של המבקש הן כלפי קביעותיו העובדתיות של בית משפט קמא - כך, למשל, טוען המבקש כי כלל לא ידע שספריו נפסלו בעבר בשל אי הפרדת התקבולים בקופה, ועל כן אין לפקוד זאת לחובתו, או שבית משפט קמא שגה כאשר לא העניק משקל לכך שהמשיב נמנע מלהעיד עובדת מטעמו. למבקש טענות גם כלפי התרשמותו של בית משפט קמא מעבודתו המקצועית של המשיב, למשל, ביחס לאחוז צריכת החומר במספרה. אכן, כטענת המשיב, מדובר בהשגה על ממצאי מהימנות ועובדה שבהם ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב. בנסיבות אלה, אף שלא ניתן לשלול את סיכויי הערעור, הרי שנוכח קביעתי לעיל באשר למאזן הנוחות, לא ניתן לומר כי סיכויי הערעור טובים באופן שיש בהם כשלעצמם להטות את הכף לעבר קבלת הבקשה.

סוף דבר, הבקשה נדחית. בנסיבות לא ייעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, א' בשבט התשע"ו (11.1.2016).

ש ו פ ט